

Επιθέσεις αυτοκτονίας: στρατηγική επιλογή και όπλο των τρομοκρατικών οργανώσεων (Δρ. Μαρία Αλβανού, Εγκληματολόγος)

/ [Πεμπουσία](#)

Το πρόσφατο χτύπημα στο Παρίσι, έφερε άλλη μια φορά την Ευρώπη και τη Δύση αντιμέτωπες με τις επιθέσεις αυτοκτονίας. Πρόκειται για μεθοδολογία επιθέσεων που χρησιμοποιούν τον θάνατο του αυτοργού ώστε να επιτευχθεί είτε η θανάτωση άλλων είτε η καταστροφή υλικών στόχων. Μολονότι τονίζεται η λέξη “αυτοκτονία”, η μέθοδος είναι επιθετική, δολοφονική και δεν σχετίζεται-σύμφωνα και με επιστημονικές έρευνες- με αυτοκτονικές τάσεις των αυτοργών.

Η διαφορά των επιθέσεων αυτοκτονίας από “επιχειρήσεις υψηλού ρίσκου” (“high risk missions”) είναι πώς στις πρώτες ο δράστης επιδιώκει τον θάνατο (δεν τον αποδέχεται απλά), γιατί με αυτόν εξασφαλίζει την επιτυχία της επιχείρησης. Οι περιπτώσεις “lone wolf”, ενός δράστη δηλαδή που ενεργεί επιχειρησιακά μόνος

του (συχνά βέβαια με έμπνευση ή κάτω από την ιδεολογική ομπρέλα μιας οργάνωσης), δεν αποκλείονται. Όμως συνήθως οι επιθέσεις αυτοκτονίας αποτελούν στρατηγική επιλογή οργανώσεων που μπορούν να προετοιμάσουν για αυτές τα στρατολογηθέντα μέλη.

Τα πλεονεκτήματα είναι πολλά, μεταξύ άλλων:

α) Δεν απαιτείται σχέδιο διαφυγής, σημαντικό πρόβλημα σε κάθε ένοπλη επιχείρηση,

β) Δεν εγκαταλείπονται δράστες στα χέρια των αρχών που θα μπορούσαν κατά τη διάρκεια ανάκρισης να αποκαλύψουν στοιχεία,

γ) Υπάρχει η δυνατότητα να σχεδιαστεί και να εκτελεστεί επίθεση με πολύ μικρό χρηματικό κόστος (χωρίς να αποκλείονται βέβαια, όταν υπάρχει η δυνατότητα και η βούληση, φαντασμαγορικά χτυπήματα όπως αυτό στους Δίδυμους Πύργους),

δ) Εξασφαλίζεται η προσοχή του κοινού και τεράστια δημοσιότητα, κυρίως λόγω της αντίθεσης προς το ένστικτο επιβίωσης,

ε) Από τη στιγμή που ξεκινήσει η επιχείρηση είναι σχεδόν σίγουρη η επιτυχία της. Δηλαδή -εκτός αν υπάρξει πρόβλημα στην πυροδότηση- οι αρχές μπορούν απλά μόνο να μειώσουν τον αριθμό των θυμάτων ή να αποκλείσουν την προσέγγιση συγκεκριμένου στόχου. Πλην όμως ο δράστης μπορεί να ανατιναχτεί κάπου αλλού και έτσι να υπάρξουν πάλι ανθρώπινα θύματα και καταστροφές,

στ) Αν ο δράστης φέρει τα εκρηκτικά πάνω του μπορεί να εισχωρήσει μέσα σε πλήθος και ελέγχοντας χρόνο και τόπο να εξασφαλίσει μεγάλο αριθμό θυμάτων.

Οι επιθέσεις αυτοκτονίας έχουν συνδεθεί στο μυαλό πολλών με τον ισλαμιστικό εξτρεμισμό (ειδικότερα με την Al-Qaeda και τον IS), καθώς και με το “μαρτύριο” (Shahuda, Istishad). Όμως το Ισλάμ απαγορεύει αυστηρά και ρητά την αυτοκτονία (“Intihar”) ως αμάρτημα και άρα οι επιθέσεις αυτοκτονίας δεν έχουν καμία πραγματική σχέση με μαρτυρία πίστης. Επίσης διάφορες οργανώσεις, τελείως άσχετες με οποιονδήποτε θρησκευτικό προσανατολισμό, έχουν χρησιμοποιήσει επιθέσεις αυτοκτονίας.

Είναι αλήθεια ότι μια ακραία θρησκευτική-μεταφυσική εργαλειοθήκη είναι πολύ χρήσιμη για τη ριζοσπαστικοποίηση και τον φανατισμό των στρατολογηθέντων. Παρ’όλα αυτά-όπως έχει δείξει η εμπειρία- μια ηγετική φιγούρα μέσα στην

οργάνωση (που λατρεύεται από τα μέλη ως “απόλυτη αυθεντία”), όπως και η αφοσίωση στον τελικό σκοπό μπορούν να συσπειρώσουν και να κινητοποιήσουν εξίσου τα μέλη-δράστες. Άρα δεν ισχύει αυτό που πολλοί εκλαμβάνουν ως αδιαμφισβήτητη υπογραφή του ισλαμιστικού εξτρεμισμού πίσω από τέτοια χτυπήματα.

Σε μια εποχή μοντέρνων οπλικών συστημάτων, δεν είναι περίπλοκες βόμβες, αλλά το ανθρώπινο σώμα ζωσμένο με εκρηκτικά που αποδεικνύεται κίνδυνος για την ασφάλεια. Τα μέτρα που λαμβάνονται σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης είναι δρακόντεια. Το πρόβλημα όμως παραμένει: πώς να σταματήσεις κάποιον που δεν φοβάται τον θάνατο, αλλά τον επιδιώκει;